

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 21 kwietnia 2023 r.

DNR-5.730.5.2023.KS

DECYZJA DNR-2/40/2023

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej wprowadzonej do obrotu przez SOLLUX LIGHTING MUZOLF spółka komandytowa z siedzibą w Budzynie lampy wiszącej PABLO biała, SL.0628, kod EAN 5903282706279, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-2/18/2023 z 1 marca 2023 r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 i 2185) oraz art. 88 ust. 1 w związku z art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2022 r. poz. 1854), utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Pismem z 20 marca 2023 r. (wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 24 marca 2023 r.) przedsiębiorca SOLLUX LIGHTING MUZOLF sp.k. z siedzibą w Budzynie (dalej jako „strona postępowania”) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) nr DNR-2/18/2023 z 1 marca 2023 r. We wniosku przedsiębiorca wniósł o:

- odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu, ewentualnie

- obniżenie kary pieniężnej nałożonej zgodnie z pkt II decyzji za wprowadzenie do obrotu wyrobu z kwoty 25 000 zł do kwoty 5 800 zł.

W uzasadnieniu strona postępowania stwierdziła, że w jej ocenie spełnione zostały przesłanki odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej - waga naruszenia jest znikoma, a ona zaprzestała naruszenia prawa. Strona postępowania podkreśliła także, że w trakcie procesu pozyskiwania odpowiedzi kontrahentów natrafiła na problemy komunikacyjne, a nałożona na nią kara pieniężna jest karą za opieszałość lub brak działań podmiotów trzecich. Odnosząc się do wysokości kary pieniężnej, strona postępowania przedstawiła swoją sytuację finansową i „realny zysk” z produkcji wyrobu. Strona postępowania uznała nałożoną karę za niewspółmiernie wysoką.

Pismem z 27 marca 2023 r. Prezes UOKiK zwrócił się do strony postępowania o wyjaśnienie, czy przedmiotem zaskarżenia jest cała decyzja, czy tylko - jak wskazano w uzasadnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy - punkt II sentencji decyzji oraz o przekazanie wszelkich ewentualnych dowodów na poparcie zawartych w nim twierdzeń. Jednocześnie Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.), prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów.

Pismo Prezesa UOKiK zostało doręczone stronie postępowania 31 marca 2023 r. Do dnia wydania decyzji strona postępowania nie przedstawiła swojego stanowiska w sprawie ani nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Postępowanie administracyjne w sprawie lampy wiszącej PABLO biała, SL.0628, kod EAN 5903282706279 zostało wszczęte przez Prezesa UOKiK w związku z aktami kontroli przekazanymi przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej.

Na podstawie przeprowadzonych oględzin wyrobu, inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku stwierdzili, że wyrób nie spełnia wymagań pkt. 3.2a normy PN-EN 60598-1:2015-04 „Oprawy oświetleniowe. Wymagania ogólne i badania”, dalej „norma PN-EN 60598-1:2015-04”, z uwagi na brak na zewnątrz oprawy (kloszu) oznakowania mocy znamionowej w watach (40W) i typu lampy (GU10), które powinno być widoczne na zewnątrz oprawy oświetleniowej. Wyrób został także poddany badaniom laboratoryjnym przez Laboratorium Badawcze Stowarzyszenia Elektryków

Polskich Biura Badawczego ds. Jakości z siedzibą w Warszawie (sprawozdanie z badań nr LO-22.032). Badania wykazały, że wyrób nie spełnia następujących wymagań normy PN-IEC 598-2-1:1994+Ap1:2000 „Oprawy oświetleniowe. Wymagania szczegółowe. Oprawy oświetleniowe stałe ogólnego przeznaczenia”, dalej: „norma PN-IEC 598-2-1:1994+Ap1:2000” i normy PN-EN 60598-1:2015-04+A1:2018-4, tj.:

- a) pkt 1.5 normy PN-IEC 598-2-1:1994+Ap1:2000, pkt 3.2 i 3.2.8 normy PN-EN 60598-1:2015-04, z uwagi na to, że cechowanie oprawy jest w niewłaściwym miejscu i jest niekompletne, gdyż moc źródła światła nie jest widoczna podczas wymiany lampy, nie został sprecyzowany typ źródła światła oraz wysokość tekstu jest za mała,
- b) pkt 1.6 normy PN-IEC 598-2-1:1994+Ap1:2000, pkt 4.6 i pkt 4.7.2 normy PN-EN 60598-1:2015-04, z uwagi na brak zachowania minimalnych odstępów izolacyjnych przy niezamocowanej złączce zasilającej; po zamontowaniu przewodów (przez użytkownika) zgodnie z pkt. 4.7.2, w przypadku przewodu przyłączonego do zacisku czynnego, wolny drut dotyka części metalowych, a w przypadku przyłączonego do zacisku uziemiającego, wolny drut dotyka części czynnych,
- c) pkt 1.7 normy PN-IEC 598-2-1:1994+Ap1:2000, pkt 11.2.2 i 11.2.3 normy PN-EN 60598-1:2015-04, z uwagi na niespełnienie wymagań dot. minimalnych odstępów izolacyjnych.

Opierając się na ustaleniach kontroli, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie wyrobu niezgodnego z nw. wymaganiami rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie wymagań dla sprzętu elektrycznego (Dz. U. poz. 806), dalej „rozporządzenie”:

- § 6 ust. 1, z uwagi na zaprojektowanie i wyprodukowanie wyrobu w sposób niezapewniający jego zgodności z zasadami ochrony przed zagrożeniami, o których mowa w § 7 ust. 1 pkt 1 i 4,
- § 6 ust. 2, z uwagi na to, że wyrób nie został wykonany w sposób zapewniający jego bezpieczny oraz prawidłowy montaż, gdyż nie są zachowane minimalne odstępy izolacyjne przy niezamocowanej złączce zasilającej; po zamontowaniu przewodów (przez użytkownika), w przypadku przewodu przyłączonego do zacisku czynnego, wolny drut dotyka części metalowych, a w przypadku przyłączonego do zacisku uziemiającego, wolny drut dotyka części czynnych,
- § 7 ust. 1 pkt 1 i 4, z uwagi na brak zachowania minimalnych odstępów izolacyjnych przy niezamocowanej złączce zasilającej; po zamontowaniu przewodów (przez

- użytkownika), w przypadku przewodu przyłączonego do zacisku czynnego, wolny drut dotyka części metalowych, a w przypadku przyłączonego do zacisku uziemiającego, wolny drut dotyka części czynnych oraz niespełnione są wymagania dot. minimalnych odstępów izolacyjnych, co stwarza ryzyko porażenia prądem elektrycznym,
- stwierdzonych niezgodności formalnych polegających na naruszeniu przez stronę postępowania obowiązków określonych w art. 13 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2022 r. poz. 5 z późn. zm.), dalej: „ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku”, z uwagi na brak dołączenia do wyrobu informacji dotyczących bezpieczeństwa użytkownika, sporządzonych w czytelnej formie, tj. dołączenia do wyrobu, widocznych na zewnątrz oprawy podczas wymiany lampy, informacji: mocy źródła światła i typu źródła światła,
 - nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami określonymi w § 6 ust. 1 i 2 oraz w § 7 ust. 1 pkt 1 i 4 rozporządzenia, oraz nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązku określonego w art. 13 pkt 9 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, w zakresie dołączania do wyrobu informacji dotyczących bezpieczeństwa użytkownika, sporządzonych w czytelnej formie, zgodnie z wymaganiami, tj. dołączenia do ww. wyrobu, widocznych na zewnątrz oprawy podczas wymiany lampy, informacji: mocy źródła światła i typu źródła światła.

Pismem z 14 września 2022 r. Prezes UOKiK zawiadomił SOLLUX LIGHTING MUZOLF sp.k. z siedzibą w Budzynie o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, a postanowieniem z 11 października 2022 r. wezwał tego przedsiębiorcę do wycofania wyrobów z obrotu, zaprzestania jego udostępniania oraz powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach w formie jednego ogłoszenia opublikowanego w prasie ogólnopolskiej oraz na stronie internetowej przedsiębiorcy, wyznaczając jednocześnie termin 45 dni na przedstawienie dowodów potwierdzających wykonanie tego postanowienia. Wyjaśnił także, jakie dowody należy przedstawić na potwierdzenie wskazanych działań.

Postanowienie zostało doręczone stronie postępowania 17 października 2022 r. Termin na jego wykonanie upływał 1 grudnia 2022 r. W wyznaczonym terminie strona postępowania przekazała m.in. egzemplarz gazety o zasięgu ogólnopolskim wraz z wydrukami ze strony internetowej sollux.pl z 29 listopada i 25 października 2022 r.; oświadczenia części odbiorców o nieposiadaniu na stanie magazynowym wyrobu; faktury korygujące; oświadczenie z 29 listopada 2022 r., w którym poinformowała, że wyprodukowała 1 463 szt. wyrobu, z czego sprzedała 1 412 szt., pozostało na magazynie

73 szt., na które składa się 51 sztuk (liczba wyrobu niesprzedanego kontrahentom) i 22 sztuk (liczba zwróconego wyrobu przez kontrahentów); oświadczenie z 29 listopada 2022 r. o zaprzestaniu udostępniania wyrobu, który znajduje się na magazynie w liczbie 73 sztuk; oświadczenie strony postępowania, w którym poinformowała, że wycofała z obrotu i nie będzie dalej udostępniać znajdujące się w jej posiadaniu 73 szt. wyrobu; oświadczenie, w którym poinformowała, że dostarczyła do kontrahentów 1 412 szt. w okresie od 2019 r. do 2022 r. Po upływie wyznaczonego w postanowieniu terminu, 10 stycznia 2023 r. i 13 lutego 2023 r. strona przekazała kolejne dowody. Łącznie strona postępowania przekazała faktury korygujące potwierdzające zwrot przez 30 kontrahentów 88 szt. wyrobu oraz oświadczenia 71 kontrahentów o nieposiadaniu wyrobu na stanie magazynowym.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr DNR-2/18/2023 z 1 marca 2023 r. Prezes UOKiK na podstawie art. 84 ust. 1 pkt 2 o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku umorzył postępowanie administracyjne w związku z tym, że ww. wyrób został wycofany z obrotu oraz powiadomiono użytkowników o stwierdzonych niezgodnościach z wymaganiami (pkt 1 sentencji decyzji). Jednocześnie na podstawie art. 97 ust. 1 w związku z art. 88 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, nałożył na SOLLUX LIGHTING MUZOLF sp.k. z siedzibą w Budzynie karę pieniężną w wysokości 25 000 zł za wprowadzenie do obrotu ww. wyrobu niezgodnego z wymaganiami (pkt II sentencji decyzji), a na podstawie art. 97 ust. 1 w związku z art. 90 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku karę pieniężną w wysokości 2 500 zł za niedopełnienie obowiązku w zakresie zapewnienia dołączenia do ww. wyrobu informacji dotyczących bezpieczeństwa użytkowania (pkt III sentencji decyzji).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej,

ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK - będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów - przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-2/18/2023 z 1 marca 2023 r. został złożony przez stronę postępowania w terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony. Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji.

W wyniku analizy złożonego wniosku Prezes UOKiK nabrał wątpliwości co do zakresu zaskarżenia - we wstępnej części wniosku strona postępowania domaga się odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, podczas gdy w zaskarżonej decyzji

nałożono na nią dwie kary pieniężne. W związku z tym, zwrócił się do strony (reprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika) o zajęcie jednoznacznego stanowiska. Strona postępowania nie ustosunkowała się do tego żądania. W związku z tym, na podstawie analizy całości podniesionych argumentów (we wniosku ewentualnym i w uzasadnieniu wniosku strona postępowania domaga się jedynie obniżenia kary nałożonej w punkcie II sentencji), Prezes UOKiK uznał, że jej celem było zaskarżenie decyzji w części, tj. jej pkt II i w toku postępowania w II instancji ponownie dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego w tym zakresie, szczególny nacisk kładąc na zarzuty zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 4 pkt 20 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku stanowi, że przez producenta należy rozumieć osobę fizyczną lub prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która wytwarza wyrób albo dla której ten wyrób zaprojektowano lub wytworzono, w celu wprowadzenia go do obrotu lub oddania do użytku pod własną nazwą lub znakiem towarowym. Zgodnie z art. 4 pkt 26 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, przez wprowadzenie do obrotu należy rozumieć udostępnienie wyrobu na rynku po raz pierwszy.

SOLLUX LIGHTING MUZOLF sp.k. z siedzibą w Budzynie jest producentem, który wprowadził do obrotu lampę wiszącą PABLO biała, SL.0628, kod EAN 5903282706279 - wyrób ten został wytworzony przez inny podmiot w celu wprowadzenia go do obrotu pod nazwą strony postępowania, a ponadto, strona sporządziła dla wyrobu deklarację zgodności. Strona postępowania nie kwestionuje tego ustalenia.

Zgodnie z ustawą o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, ocena spełniania wymagań przez wyroby wprowadzone do obrotu należy do zadań organów nadzoru rynku, m.in. do Inspekcji Handlowej. W tym celu, organy te mogą poddać badaniom wyrób lub zlecić ich przeprowadzenie (art. 72 ustawy).

Zgodnie z art. 5 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, wyroby wprowadzone do obrotu lub oddawane do użytku muszą spełniać wymagania. Wymagania dla wyrobów podlegających ocenie zgodności określają przepisy wydane na podstawie art. 12 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. W przypadku sprzętu elektrycznego zastosowanie mają przepisy rozporządzenia w sprawie wymagań dla sprzętu elektrycznego.

Zgodnie z art. 13 pkt 9 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku producent ma obowiązek dołączyć do wyrobu instrukcje, informacje, w tym dotyczące bezpieczeństwa użytkowania oraz, jeżeli jest to wymagane, kopie deklaracji zgodności i etykiety, sporządzone w języku polskim w sposób jasny, zrozumiały i czytelny. Przepis § 5 rozporządzenia stanowi, że na sprzęcie elektrycznym zamieszcza się podstawowe

informacje, których znajomość i przestrzeganie są warunkiem, aby sprzęt elektryczny był użytkowany bezpiecznie i zgodnie z jego przeznaczeniem. W przypadku braku możliwości zamieszczenia informacji na sprzęcie elektrycznym informacje te podaje się w dołączonym dokumencie. W świetle art. 4 pkt 12a ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, niezgodności polegające na naruszeniu przez producenta obowiązków, o których mowa w art. 13 pkt 9 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, są niezgodnościami formalnymi.

Zgodnie z § 6 ust. 1 rozporządzenia, sprzęt elektryczny musi być zaprojektowany i wytworzony w sposób zapewniający jego zgodność z zasadami ochrony przed zagrożeniami, o których mowa w § 7, pod warunkiem, że jest on użytkowany zgodnie z przeznaczeniem i utrzymywany we właściwym stanie technicznym. Zgodnie z § 7 ust. 1 rozporządzenia, w celu ochrony przed zagrożeniami stwarzanymi przez sprzęt elektryczny, w procesie jego projektowania i wytwarzania należy przewidzieć i zastosować w nim odpowiednie środki techniczne zapewniające m.in. ochronę ludzi i zwierząt domowych przed niebezpieczeństwem urazu lub innej szkody, mogących powstać w wyniku bezpośredniego lub pośredniego kontaktu z elektrycznością (pkt 1) oraz odpowiednią do dających się przewidzieć warunków izolację (pkt 4).

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK opierając się na wynikach badań organoleptycznych i laboratoryjnych stwierdził, że lampa nie spełnia wymagań dla sprzętu elektrycznego, a także że strona postępowania naruszyła obowiązek określony w art. 13 pkt 9 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania nie zakwestionowała tej oceny. Nie przedstawiła także żadnych dowodów, które świadczyłyby o tym, że wprowadzona przez nią do obrotu lampa spełnia wymagania. Prezes UOKiK rozpatrując sprawę ponownie nie dostrzegł także żadnych podstaw, aby kwestionować wyniki badań wyrobu.

W niniejszej sprawie bezspornym jest więc, że strona postępowania wprowadziła do obrotu wyrób niezgodny z wymaganiami, a tym samym naruszyła art. 13 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, zgodnie z którym producent ma obowiązek m.in. zapewnić, żeby wyrób został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami oraz art. 13 pkt 9 tej ustawy, zgodnie z którym producent ma obowiązek dołączyć do wyrobu instrukcje, informacje, w tym dotyczące bezpieczeństwa użytkowania oraz, jeżeli jest to wymagane, kopie deklaracji zgodności i etykiety, sporządzone w języku polskim w sposób jasny, zrozumiały i czytelny.

Wprowadzenie do obrotu lub oddanie do użytku wyrobu niezgodnego z wymaganiami stanowi naruszenie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku - zgodnie z jej art. 88 ust. 1 - uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia na producenta,

importera albo instalatora, który wprowadził taki wyrób do obrotu, kary pieniężnej w wysokości do 100 000 zł. Zgodnie natomiast z art. 90 ust. 1 ustawy, producent albo instalator wyrobu wprowadzonego do obrotu lub oddanego do użytku, który nie dopełnia obowiązków w zakresie dołączania do wyrobu, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim, zgodnie z wymaganiami informacji dotyczących bezpieczeństwa użytkowania, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Ustawodawca przewidział również sytuacje, w których organ odstępuje od nałożenia kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu. Zgodnie z art. 97 ust. 4 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, Prezes UOKiK jest zobligowany do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu w przypadku, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona kara pieniężna, lub
- 3) strona przedstawiła w wyznaczonym terminie dowody potwierdzające wykonanie postanowienia, o którym mowa w art. 82 ust. 1.

W związku z podniesionym przez stronę postępowania zarzutem, Prezes UOKiK w pierwszej kolejności ponownie rozważył, czy w niniejszej sprawie zaistniała przesłanka do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej za prowadzenie do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami, o której mowa w art. 97 ust. 4 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Przesłanka przewidziana w art. 97 ust. 4 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje, Gajewski 2017).

Strona postępowania podniosła, że oba warunki odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej - znikoma waga naruszenia i zaprzestanie naruszania - zostały w niniejszej sprawie zrealizowane. Uzasadniając swoje stanowisko co do zaistnienia znikomości naruszenia prawa strona powołała się na brak skarg konsumentów, co w jej ocenie oznacza, że negatywne następstwa dla chronionych wartości miały charakter czysto

teoretyczny. Ponadto uznaje ona, że skala wprowadzenia wyrobów (1 412 sztuk) nie jest realnie wielka.

W niniejszej sprawie nie ma sporu co do tego, że strona zaprzestała naruszenia prawa. Prezes UOKiK nie podziela jednak stanowiska strony postępowania, że naruszenie przez nią prawa miało charakter znikomy. Prezes UOKiK podtrzymuje swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i uznaje, że przestępka znikomego naruszenia prawa w niniejszej sprawie nie występuje.

Znikome naruszenie prawa to naruszenie nieistotne, takie które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na stronie można na podstawie okoliczności faktycznych sprawy uznać za czyn stanowiący naruszenie prawa w stopniu znikomym, należy odwołać się do sposobu weryfikacji tego stopnia, wypracowanego w prawie karnym (m.in. wyrok SOKiK z 17 października 2018 r., sygn. XVII AmE 230/18). Wyznacznikiem dla dokonania oceny znikomego naruszenia prawa będą zatem okoliczności wynikające z art. 115 § 2 Kodeksu karnego, uwzględniające: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Dokonując ponownej oceny naruszenia prawa jakiego dopuściła się strona postępowania należy podkreślić, że lampa będąca przedmiotem postępowania stwarza ryzyko porażenia prądem, a więc zagrożenie dla życia i zdrowia konsumentów. Podkreślić także trzeba, że pomimo pojętych przez stronę postępowania działań, w posiadaniu konsumentów nadal znajduje się zdecydowana większość z wprowadzonych na rynek 1 412 sztuk wyrobów (strona postępowania wycofała zaledwie 88 sztuk wyrobów), a więc konsumenci w dalszym ciągu są narażeni na zagrożenia stwarzane przez te produkty. Prezes UOKiK stoi przy tym na stanowisku, że przy ocenie naruszenia prawa wystarczające jest ustalenie, że na skutek niespełniania wymagań bezpieczeństwa przez produkt istnieje potencjalne zagrożenie dla życia i zdrowia.

Uzasadnienie twierdzenia strony postępowania o tym, że naruszenia przez nią prawa nie można uznać za znikome sprowadza się do argumentu, że nie otrzymała skarg konsumentów. Wbrew opinii strony postępowania, okoliczność, że nie otrzymała ona żadnych tego typu skarg i reklamacji nie można uznać za równoznaczne z tym, iż do żadnych wypadków konsumenckich w trakcie używania lamp nie doszło (konsument nie ma obowiązku zgłaszania skarg i reklamacji; może też nie być świadomy, że do danego zdarzenia doszło wskutek wady wyrobu). Trzeba również zauważyć, że większość wprowadzonych na rynek przez stronę postępowania wyrobów nadal znajduje się

u konsumentów, a więc istnieje prawdopodobieństwo, że do wypadków z ich udziałem może dojść w przyszłości. Inspekcja Handlowa przeprowadziła szacowanie ryzyka i stwierdziła, że lampy stwarzają poważne ryzyko. Strona postępowania nie kwestionowała w toku postępowania tej oceny, nie przedstawiła także żadnych dowodów, z których by wynikało, że ryzyko nie istnieje. Również we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów, które by podważały ustalenia zawarte w zaskarżonej decyzji. Tymczasem należy przypomnieć, że w orzecznictwie sądowym ugruntował się pogląd, iż choć w procedurze administracyjnej regułą jest, że to na organie spoczywa ciężar udowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, jednakże również na stronie ciąży obowiązek współdziałania z organem i przedstawienia konkretnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Ma to znaczenie zwłaszcza wtedy, gdy postępowanie zmierza do nałożenia na stronę obowiązków, a nieudowodnienie konkretnego faktu może prowadzić do wydania decyzji dlań niekorzystnej (m.in. wyrok NSA z 5 marca 2015 r. sygn. akt II GSK 188/14).

Zgodnie z art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jednakże na stronie postępowania ciąży również obowiązek współdziałania z organem i przedstawienia mu konkretnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Przepis art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stanowi bowiem źródła obowiązku badania wszystkich okoliczności, które w jakikolwiek sposób potencjalnie oddziałują na wynik postępowania (*vide* wyrok NSA w wyroku z dnia 17 maja 2019 r. sygn. II OSK 1681/17). Strona postępowania mogła w toku postępowania administracyjnego, do czasu wydania zaskarżonej decyzji, przedstawiać własne wnioski dowodowe. Prezes UOKiK uznaje, że podjął wszystkie niezbędne do wyjaśnienia sprawy czynności, a ustalony stan faktyczny nie budzi wątpliwości.

Analizując sprawę ponownie, niezależnie od argumentów strony, Prezes UOKiK przeanalizował również pozostałe przewidziane przez ustawę przypadki odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

Odnosząc się do możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej przewidzianej w art. 97 ust. 4 pkt 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą w zakresie wskazanym w tym przepisie, takich informacji nie przekazała także strona postępowania, w związku z czym nie było możliwe zastosowanie odstąpienia na tej podstawie.

Aby możliwe było skorzystanie z odstąpienia zgodnie z art. 97 ust. 4 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, strona postępowania musi przedstawić w wyznaczonym przez Prezesa UOKiK terminie dowody potwierdzające wykonanie postanowienia, o którym mowa w art. 82 ust. 1 ustawy o systemie oceny zgodności i nadzoru rynku. W trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego, Prezes UOKiK na podstawie wskazanego przepisu, postanowieniem z 11 października 2022 r. zobowiązał stronę postępowania do wykonania trzech odrębnych obowiązków: wycofania wyrobu z obrotu, zaprzestania jego udostępniania oraz powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach poprzez zamieszczenie ogłoszenia w jednym dzienniku (gazecie) o zasięgu ogólnopolskim oraz na stronie internetowej sollux.pl, wyznaczając termin 45 dni na przedstawienie dowodów potwierdzających wykonanie postanowienia. W przypadku każdego z obowiązków, Prezes UOKiK wskazał odrębne dowody, jakie strona postępowania powinna przedstawić, aby wykazać ich wykonanie, a w konsekwencji, aby możliwe było odstąpienie od nałożenia na nią kary. Jednocześnie Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, że odstąpi od nałożenia kary pieniężnej, jeżeli przedstawi w wyznaczonym terminie wszystkie dowody potwierdzające wykonanie postanowienia.

Strona postępowania w wyznaczonym w postanowieniu z 11 października 2022 r. terminie, który upłynął 1 grudnia 2022 r. przedstawiła wskazane przez Prezesa UOKiK dowody potwierdzające powiadomienie konsumentów, oświadczenie o zaprzestaniu udostępniania wyrobu i część dowodów potwierdzających wycofanie wyrobów z obrotu. Sama jednak przyznała, że nie są to wszystkie dowody w zakresie wycofania wyrobów i wniosowała o wydłużenie terminu na ich przekazanie. Bezsprzeczne jest więc, że strona postępowania w wyznaczonym terminie nie przedstawiła wszystkich dowodów, które potwierdziłyby wykonanie postanowienia. Oznacza to, że także na tej podstawie nie było możliwe odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej na stronę postępowania.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania oświadczyła, że w trakcie pozyskiwania odpowiedzi kontrahentów odnośnie lampy „*natrafiła na problemy komunikacyjne*”. Stwierdziła, że wielu kontrahentów nie odpowiadało na próby kontaktu, nie odsyłało odpowiedzi co spowodowało niemożliwość sprostania wszystkim obowiązkom nałożonym przez organ.

W ocenie Prezesa UOKiK, jej twierdzenie nie zostało poparte wiarygodnymi dowodami, a zgromadzony materiał dowodowy świadczy o tym, że strona sama co najmniej przyczyniła się do nieprzekazania dowodów potwierdzających wycofanie wyrobów z rynku w terminie wyznaczonym w postanowieniu. Skoro bowiem postanowienie wyznaczające jej termin 45 dni na przedstawienie dowodów potwierdzających wycofanie wyrobów z rynku

otrzymała 17 października 2022 r., za niezrozumiałe należy uznać, dlaczego powiadomiła kontrahentów o konieczności ich zwrotu dopiero miesiąc po otrzymaniu tego postanowienia. Podejmując tak późno działania musiała liczyć się z tym, że nie uda jej się zgromadzić i przedstawić Prezesowi UOKiK wszystkich dowodów w terminie. Przedstawione przez stronę postępowania dowody załączone do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy były już znane Prezesowi UOKiK (strona przekazała je w toku postępowania pierwszoinstancyjnego a Prezes UOKiK odniósł się do nich w zaskarżonej decyzji) i w ocenie Prezesa UOKiK potwierdzają, że strona postępowania zbyt późno podjęła działania w celu wycofania wyrobów z obrotu, nie może zatem za to opóźnienie winić swoich kontrahentów.

Po ponownym przeanalizowaniu ustawowych przesłanek odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK uznał, że w niniejszej sprawie żadna z nich nie zaistniała. W przypadku stwierdzenia przez organ prowadzący postępowanie naruszenia obowiązków, o którym mowa w art. 88 ust. 1 i art. 90 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz braku spełnienia przesłanek uzasadniających odstąpienie od nałożenia kary, wydanie decyzji o nałożeniu kar pieniężnych jest obligatoryjne. W niniejszej sprawie, strona postępowania nie kwestionuje ustaleń Prezesa UOKiK co do niespełniania wymagań przez lampę. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK był nie tylko uprawniony, ale i zobowiązany do nałożenia na stronę postępowania administracyjnych kar pieniężnych. Nie można bowiem nie dostrzec tego, że konsekwencją opóźnienia w podjęciu działań mających na celu wycofanie wyrobów niezgodnych z wymaganiami jest to, iż mogły być one nadal sprzedawane konsumentom, pomimo tego że strona postępowania posiadała wiedzę o tym, iż nie spełniają wymagań.

W związku z tym, że strona postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zawarła także alternatywny wniosek o obniżenie kary pieniężnej nałożonej w pkt II zaskarżonej decyzji, Prezes UOKiK przeanalizował ponownie dyrektywy wymiaru nałożonej kary pieniężnej, szczególnie kładąc nacisk na argumenty strony postępowania.

Istotą administracyjnych kar pieniężnych jest ich sankcyjny charakter, dzięki któremu stanowią one instrument urzeczywistnienia nakazów i zakazów publicznoprawnych. Administracyjna kara pieniężna to określona w ustawie sankcja o charakterze pieniężnym, nakładana przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (art. 189b Kpa). Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej sprowadza się zatem do wydania przez organ administracji publicznej nakazu uiszczenia, określonej w akcie stosowania prawa, kwoty

przez podmiot, który nie wykonywał lub wykonywał nienależycie ciążący na nim obowiązek administracyjny (L. Staniszevska, Materialne i proceduralne zasady, s. 29).

Kary pieniężne pełnią wielorakie funkcje, tj. prewencyjną, restytucyjną, kompensacyjną, a także represyjną. Ze swej istoty rolą sankcji pieniężnej jest pogorszenie sytuacji prawnej adresata przez nałożenie obowiązku zapłaty określonej kwoty. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 25 marca 2010 r. sygn. akt P 9/08 (OTK-A, 2010, Nr 3, poz. 26) stwierdził, że administracyjne kary pieniężne stanowią środki mające na celu mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz państwa. Kary te, stosowane automatycznie z mocy ustawy, mają przede wszystkim znaczenie prewencyjne. Zapowiedź negatywnych konsekwencji, jakie nastąpią w wypadku naruszenia obowiązków określonych w ustawie albo w decyzji administracyjnej ma motywować adresatów do wykonania ustawowych obowiązków.

Nakładanie kar pieniężnych w ramach uznania administracyjnego oznacza możliwość dokonania przez organ wyboru spośród kilku możliwych rozstrzygnięć, z których każde będzie formalnie zgodne z prawem. W przypadku ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, ustawodawca określił maksymalną wysokość kary za dany delikt, a wybór wysokości kary jest pozostawiony uznaniu Prezesa UOKiK.

W sytuacji gdy przepisy prawa regulują kary, które mogą być wymierzane w ramach uznania administracyjnego, organ administracji publicznej ma obowiązek, biorąc pod uwagę przede wszystkim zasadę prawdy obiektywnej, jak również zasadę przekonywania, rozważyć całokształt okoliczności sprawy z uwzględnieniem wymienionych w ustawie przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, pamiętając, że zebrane w sprawie dowody mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej zaostrenie. Wynik tych działań organu powinien zaś znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji nakładającej karę, bowiem to uzasadnienie w przypadku decyzji opartych na uznaniu „wymaga (...) od organu nie tylko wykazania legalności rozwiązania, lecz również jego celowości. Spełnia też istotną rolę z punktu widzenia kontroli, ponieważ wykazuje motywy, jakimi kierował się organ, realizując powierzone mu upoważnienie” (M. Jaśkowska, Uznanie administracyjne a inne formy władzy dyskrecjonalnej administracji publicznej, w: System Prawa Administracyjnego, t. 1, 2015, s. 285).

Kwestionując wysokość nałożonej na nią w pkt II sentencji decyzji kary pieniężnej, strona postępowania przedstawiła stanowisko, że kara ta powinna być równa określonemu przez nią samą „*realnemu zyskowi z produkcji wyrobu*”.

Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. Określając wysokość kary pieniężnej nakładanej na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, organ jest zobligowany uwzględnić wszystkie dyrektywy wymiaru kary pieniężnej, określone

w art. 97 ust. 3 ustawy. Dyrektywy te są prawnie równorzędne w tym sensie, że nie ma podstaw do konstruowania ich hierarchii, a obowiązkiem Prezesa UOKiK jest ich stosowanie zgodnie ze stanem faktycznym i prawnym ustalonym w danej sprawie. Co istotne, nie ma wśród nich przesłanki określonej przez stronę jako „*realny zysk z produkcji wyrobu*”. Ustawodawca nie przewidział, aby dla celów określania wysokości kary pieniężnej organ miał stosować sposób wyliczenia zaproponowany przez stronę postępowania. Wniosek strony postępowania jako sprzeczny z ustawą nie może więc zostać uwzględniony.

Niezależnie od powyższego, Prezes UOKiK ponownie przeanalizował określone w ustawie o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku dyrektywy wymiaru kary pieniężnej.

W niniejszej sprawie naruszenie przez stronę postępowania prawa ma postać naruszenia przez nią obowiązku wprowadzania do obrotu wyrobów spełniających wymagania. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK analizując stopień i okoliczności naruszenia przepisów ustawy stwierdził, że strona postępowania wprowadziła do obrotu wyrób, który stwarza ryzyko porażenia prądem elektrycznym, a także naruszyła obowiązek dołączenia do wyrobu informacji dotyczących bezpieczeństwa użytkownika. W konsekwencji, dobro chronione jakim jest zdrowie konsumentów, zostało w znaczący sposób naruszone. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, Prezes UOKiK podtrzymuje powyższe stanowisko.

Prezes UOKiK zasadnie także podkreślił w zaskarżonej decyzji, że działalność gospodarcza prowadzona przez stronę postępowania ma charakter profesjonalny, a przedmiotem tej działalności jest m.in. produkcja i sprzedaż sprzętu elektrycznego oświetleniowego. Zważywszy, że na przedsiębiorcach jako zawodowych uczestnikach rynku ciąży obowiązek przestrzegania przepisów prawa, strona postępowania powinna mieć świadomość, jakie ciążą na niej obowiązki, a konsumenci mają prawo oczekiwać, że wprowadzone do obrotu przez tego przedsiębiorcę wyroby będą spełniały stosowne wymagania. Zauważyć należy, że profesjonalny charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Strona postępowania powinna zatem dołożyć należytej staranności, aby zapoznać się z obowiązującymi regulacjami prawnymi dotyczącymi wymagań, jakie mają spełniać wyroby wprowadzane przez nią do obrotu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że strona postępowania wprowadzając do obrotu wyroby niezgodne z wymaganiami, jako producent nie dopełniła

ciężących na niej obowiązków, wynikających z ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, co skutkuje ujemnymi konsekwencjami w tym zakresie.

Kolejną przesłanką uwzględnianą przy określaniu wysokości kary pieniężnej jest liczba wyrobów niezgodnych z wymaganiami, wprowadzonych do obrotu przez stronę postępowania. Określając liczbę wyrobów wprowadzonych do obrotu, będących przedmiotem postępowania, Prezes UOKiK oparł się na oświadczeniu strony postępowania. Jak wynika z przekazanych przez nią informacji, strona postępowania wprowadziła do obrotu 1 412 sztuk wyrobu, dostarczając go 106 kontrahentom krajowym i zagranicznym oraz 72 odbiorcom indywidualnym, w okresie od 2019 do 2022 roku. Prezes UOKiK nie podziela przy tym opinii strony postępowania, że liczba wprowadzonych do obrotu wyrobów „nie jest wielka”. Prezes UOKiK zasadnie uznał, że strona postępowania wprowadziła do obrotu wyrób stwarzający poważne zagrożenie w znacznej liczbie, naruszenie przez nią obowiązków trwało długo oraz zasięg naruszenia był znaczny. Powyższe okoliczności, z których wynika, że strona postępowania w sposób istotny naruszyła dobro chronione jakim jest zdrowie i życie konsumentów oraz skala skutków wywołanych naruszeniem przez nią przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku jest duża, organ nadzoru rynku prowadzący postępowania zasadnie uznał za okoliczności obciążające stronę postępowania.

Za okoliczność łagodzącą i mającą wpływ na zmniejszenie wysokości kar pieniężnych słusznie Prezes UOKiK uznał natomiast fakt, że wobec strony postępowania nie były wcześniej prowadzone postępowania administracyjne na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Strona postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikało by, że została już ukarana za to samo przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie administracyjne, nie są one także znane Prezesowi UOKiK, a więc słusznie przesłanka ta nie wpłynęła na wymiar kary pieniężnej.

Prezes UOKiK podtrzymuje także swoje rozważania i ocenę stopnia przyczynienia się strony do powstania naruszenia prawa. Lampa będąca przedmiotem postępowania została wyprodukowana dla strony postępowania przez inny podmiot, niemniej jednak strona wprowadzając ją do obrotu pod własną nazwą przyjęła na siebie wszystkie obowiązki producenta, w tym obowiązek zapewniania, by wyrób ten spełniał wszystkie wymagania. Obowiązku tego nie dopełniła.

Prezes UOKiK określając wysokość kary pieniężnej prawidłowo jako okoliczność wpływającą na zmniejszenie kary pieniężnej uwzględnił działania podjęte przez stronę postępowania dobrowolnie w toku prowadzonego postępowania administracyjnego w celu usunięcia skutków naruszenia prawa.

Kolejnym kryterium przy określeniu wysokości kary pieniężnej w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku jest wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży wyrobów będących jego przedmiotem. Dla celów prowadzonych przez Prezesa UOKiK postępowań administracyjnych przyjęto, że korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanego wyrobu (z uwzględnieniem zwrotów) oraz średniej ceny sprzedaży wyrobu. Zastosowany sposób wyliczania korzyści majątkowej jest także stosowany dla potrzeb innych postępowań prowadzonych przez Prezesa UOKiK, m.in. ustawy z dnia 12 grudnia 2012 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), był już także przedmiotem oceny sądów administracyjnych i spotkał się z ich akceptacją.

Przy ustalaniu średniej ceny sprzedaży wyrobu Prezes UOKiK oparł się na złożonym przez stronę postępowania oświadczeniu z 30 września 2022 r. na temat średniej ceny sprzedaży wyrobu w latach 2019-2022 i ustalił, że średnia cena sprzedaży na podstawie faktur oraz paragonów wyniosła 98,05 zł. Z kolei liczba wyrobu wprowadzonego do obrotu wynikała ze złożonego przez stronę postępowania oświadczenia z 29 listopada 2022 r., w którym wskazała, że wynosi ona 1 412 szt., a liczba zwróconych wyrobów wynosiła 88 szt. W związku z powyższym organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie stwierdził, że korzyść majątkowa ze sprzedaży 1 324 szt. wyrobu wyniosła 129 818 zł.

Ostatnią z ustawowych przesłanek uwzględnianych przy określaniu kar pieniężnych na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku jest współpraca z organem nadzoru rynku. Należy podkreślić, że to przedsiębiorca, który wprowadzając do obrotu wyroby niezgodne z wymaganiami naruszył przepisy ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, jest zobligowany do przedstawienia dowodów potwierdzających usunięcie niezgodności lub wycofanie wyrobów z obrotu. Jeśli więc chce uniknąć kary pieniężnej, powinien podjąć szybkie i skuteczne działania wskazane mu przez organ nadzoru.

Przypomnieć należy, że do ustawowych obowiązków producenta należy niezwłocznie podjęcie działań w celu zapewnienia zgodności wyrobu, jego wycofania z obrotu lub odzyskania w przypadku zaistnienia uzasadnionego podejrzenia, że jest on niezgodny z wymaganiami, a także - na żądania organu nadzoru rynku - współpraca w celu usunięcia zagrożenia, jakie stwarza wyrób (art. 13 pkt 13 i 16 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku).

Prezes UOKiK podtrzymuje także ocenę, że nie można uznać, aby strona postępowania współpracowała z nim w toku postępowania administracyjnego w taki sposób, aby stanowiło to okoliczność łagodzącą przy określeniu wysokości kar pieniężnych, skoro w terminie wyznaczonym przez Prezesa UOKiK postanowieniem, nie przekazała

wszystkich wymaganych dowodów. Podkreślić należy, że strona postępowania przedstawiła ostatnie brakujące dowody w sprawie 13 lutego 2023 r., zatem po upływie prawie trzech miesięcy od wyznaczonego terminu na przedstawienie dowodów wykonania postanowienia. Mając na uwadze powyższe, w opinii Prezesa UOKiK działanie strony postępowania dowodzi, że nie podjęła należytej współpracy z organem nadzoru rynku, która przyczyniłaby się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania.

Po ponownym przeanalizowaniu sprawy Prezes UOKiK uznał, że kara pieniężna nałożona na stronę postępowania w pkt II zaskarżonej decyzji w wysokości 25 000 zł jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, a określając jej wysokość Prezes UOKiK dokonał prawidłowego miarkowania. Kara ta powinna przyczynić się do wymuszenia na stronie postępowania - profesjonalnym podmiocie uczestniczącym w obrocie - przestrzegania w przyszłości przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, a tym samym spełni swój cel represyjno-wychowawczy.

Zgodnie z art. 138 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego należy stwierdzić, że rozstrzygnięcia zawarte w pkt II decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-2/18/2023 z 1 marca 2023 r. jest prawidłowe, zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia ich celowości i słuszności.

Wszystkie okoliczności istotne dla sprawy, w tym okoliczności podnoszone przez stronę postępowania, zostały wszechstronnie rozważone i ocenione, a wydana decyzja jest ich logiczną konsekwencją. Zgodnie z art. 80 w zw. z art. 77 § 1 Kpa, organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, a to czy dana okoliczność została udowodniona ocenić na podstawie całokształtu materiału dowodowego. W opinii organu II instancji w niniejszej sprawie prawidłowo oceniono zebrany w sprawie materiał dowodowy. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK wskazał fakty, które uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł oraz przyczyny, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Jak trafnie stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny „*Nie jest prawidłowy*

wniosek, że w sytuacji, gdy strona kwestionuje ustalenia organu administracji, a nie przedstawia dowodów potwierdzających jej twierdzenia, na organie administracji spoczywa ciężar dowodzenia faktów mających przemawiać przeciwko ustaleniom poczynionym przez ten organ” (wyrok NSA OZ w Katowicach z 20 maja 1998 r., sygn. akt I SA/Ka 1605/96).

Mając na uwadze powyższe, organ II instancji orzekł jak w sentencji decyzji. Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylecia lub zmiany pkt II zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535) strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- a) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna wynosi do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- b) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

- c) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Z upoważnienia Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Katarzyna Bednarz
Dyrektor
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/

